

BASÍLICA
SANTA
MARIA
DEL PI

AHIR,
AVUI,
DEMÀ

Num.

828

31
octubre
2021

Tots Sants i Fidels Difunts

Lluís Ramis, rector

El mes de novembre l'Església el comença amb un record a l'Església celestial, aquells germans i germanes nostres que ja han finalitzat la seva estança terrenal. Primer, el dia 1 de novembre, recordem a aquells que han imitat de la millor manera possible la vida de Jesús i als quals en diem sants, mentre que després, l'endemà, recordem a tots els cristians que han mort en la pau del Senyor, als qual anomenen fidels difunts.

El dia 1 o dia de "Tots Sants", celebrem a tots els sants, els que han estat reconeguts oficialment per l'Església i els que no. Òbviament, aquests últims han estat molts més que els primers.

El culte als sants va començar sobretot amb el record dels màrtirs. És lògic que una comunitat recordi als seus difunts i d'una manera especial als més distingits.

Dels màrtirs es va conservar la seva tomba o les seves relíquies, així com les Actes i Passions del seu martiri. Ja a partir del segle II hi ha documents del culte als màrtirs. Després, de mica en mica, es va començar a venerar als sants no màrtirs, com bisbes importants, doctors de l'Església, santes verges i monjos, etc. primer a nivell local i després universal.

Tots Sants, Fra Angelico, s. XV

Honar als sants significa, sobretot, honrar a Déu Pare, el tot Sant. Les persones poden ser dites santes en tant que han sabut imitar la santedat de Déu seguint el mandat del llibre del Levític: "Sigueu sants, perquè jo, el vostre Déu, soc sant" (Lv 19,2).

Els sants són el millor fruit de la Pasqua de Crist perquè han escoltat la seva paraula i l'han posat en pràctica, han assimilat les seves benaurances i el seu estil de vida. Honrar als sants és celebrar l'èxit de Crist, perquè són com signes vivents seus en aquest món.

Els sants són també un do de l'Esperit a la seva Església. L'Esperit, anomenat Sant per antonomàsia, segueix animant a la comunitat cristiana, omplint-la dels seus dons i fruits. Unes vegades és l'Esperit de la veritat i la saviesa qui suscita homes i dones plens de coneixement; altres, l'Esperit d'amor, que els mou a dedicar-se als pobres i malalts; o l'Esperit de la fortalesa, que els dona forces en el testimoni del martiri.

Els sants són també la glòria i el model de la comunitat eclesial ja que marquen el camí a seguir i intercedeixen per nosaltres davant del Pare.

El dia de Tots Sants la primera lectura és del llibre de l'Apocalipsi i ens descriu una multitud de tota nacionalitat, races, pobles i llengües, vestits de blanc davant del tron i davant l'Anyell: els sants.

La segona lectura és de la primera carta de Sant Joan i ens explica que ara ja som fills de Déu, però que quan ens morirem serem més semblants a Ell, perquè el veurem tal com és.

A l'evangeli llegim les benaurances segons l'evangelista Mateu. Les benaurances ens descriuen les actituds i capteniments dels sants.

El **"Dia dels Fidels Difunts"** tenim present a totes les persones que ja han mort i les encomanem a la misericòrdia de Déu. Potser no tots els morts estan prou purificats dels seus pecats.

El fet d'associar els glorificats (els sants) i els morts és útil des del punt de vista pedagògic perquè la separació entre uns i altres només Déu la sap i nosaltres ens podem equivocar si volem judicar en aquest terreny.

La festa dels fidels difunts no té lectures pròpies, el mossèn que celebra les escull del ritual d'exèquies, Això sí, es aconsellable triar lectures que remarquin la relació que es dona entre la resurrecció de Crist i la resurrecció dels morts.

L'horari de misses d'aquests dies serà el següent:

-Diumenge 31 d'octubre: a les 12h, missa del diumenge XXXI de durant l'any, i a les 19h, missa vespertina anticipada de la solemnitat de Tots Sants.

-Dilluns 1 de novembre: a les 12h, missa de Tots Sants.

-Dimarts 2 de novembre: a les 19h, missa de la commemoració de tots els Fidels Difunts.

Catequesi sobre el “Pare nostre”. 14. No ens deixeu caure en la temptació.

Continuem en la catequesi sobre el “Pare nostre”, arribant ara a la penúltima invocació: «No ens deixeu caure en la temptació» (Mt 6,13).

Una altra versió diu: “No deixeu que caiguem en temptació”. El “Pare nostre” comença de manera serena: ens fa desitjar que el gran projecte de Déu es compleixi enmig de nosaltres. Després posa la mirada sobre la vida, i ens fa demanar el que necessitem cada dia: el “pa diari”. Després la pregària es refereix a les nostres relacions interpersonals, sovint contaminades per l'egoisme: demanem el perdó i ens comprometem a perdonar. Però és amb aquesta penúltima invocació que el nostre diàleg amb el Pare celeste entra, per dir-ho així, en el cor del drama, és a dir, en el terreny de la confrontació entre la nostra llibertat i els atacs del maligne.

Com és sabut, l'expressió original grega continguda en els Evangelis és difícil d'expressar d'una manera exacta, i totes les traduccions modernes coixegen una mica. En un element podem coincidir de manera unànime: de qualsevol manera que entenguem el text, hem d'excloure que sigui Déu el protagonista de les temptacions que es presenten en la vida de l'home. Com si Déu estigués a l'aguait posant paranys i trampes als seus fills. Una interpretació d'aquest tipus contrasta sobretot amb el mateix text, i està lluny de la imatge de Déu que Jesús ens ha revelat. No ho oblidem: el “Pare nostre” comença amb “Pare”. I un pare no posa trampes als seus fills. Els cristians no tenen res a veure amb un Déu envejós, que lluita amb l'home, o que es diverteix posant-lo a prova. Aquestes són les imatges de tantes divinitats paganes. Llegim en la Carta de Jaume apòstol: «Que ningú, quan és temptat, digui: “Sóc temptat per Déu”; perquè Déu no pot ser temptat pel mal i no tempta ningú» (1,13). Més aviat el contrari: el Pare no és l'autor del mal, a cap fill que li demana un peix li dona una serp (cf. Lc 11,11) –com Jesús ensenya– i quan el mal apareix en la vida de l'home, Ell lluita al costat seu, perquè pugui ser-ne alliberat. Un Déu que sempre lluita per nosaltres, no contra nosaltres. És el Pare! És en aquest sentit que nosaltres resem el “Pare nostre”.

Aquests dos moments –la prova i la temptació– han estat misteriosament presents en la vida del mateix Jesús. Amb aquesta experiència el Fill de Déu s'ha fet completament el nostre germà, d'una manera que gairebé toca l'escàndol. I són precisament aquests passatges evangèlics que ens mostren les invocacions més difícils del “Pare nostre”, les que clouen el text. Déu no ens ha deixat sols, sinó que en Jesús Ell es manifesta com el “Déu-amb-nosaltres” fins a les últimes conseqüències. És amb nosaltres quan ens dona la vida, és amb nosaltres durant la vida, és amb nosaltres en l'alegria, és amb nosaltres en les proves, és amb nosaltres en les tristeses, és amb nosaltres en les derrotes, quan pequem, però sempre és amb nosaltres, perquè és Pare i no ens pot abandonar.

Si tenim la temptació de fer el mal, negant la fraternitat amb els altres i desitjant un poder absolut sobre tot i sobre tots, Jesús ja ha lluitat per nosaltres contra aquesta temptació: en donen fe les primeres pàgines dels Evangelis. Inmediatament després d'haver rebut el baptisme de Joan, enmig de la multitud de pecadors, Jesús es retira al desert i és temptat per Satanàs. Així comença la vida pública de Jesús, amb la temptació que ve de Satanàs. Satanàs estava present. Tanta gent diu: “Però per què parlar del dimoni que és una cosa antiga? El dimoni no existeix”. Mira què t'ensenya l'Evangeli: Jesús es va enfrontar al dimoni, va ser temptat per Satanàs. Però Jesús rebutja tota temptació i en surt victoriós. L'Evangeli de Mateu te una nota interessant que tanca el duel entre Jesús i l'Enemic: «Aleshores el dimoni el va deixar, i heus aquí, els àngels s'aproparen i el serviren» (4,11).

Però fins i tot en el moment del judici suprem, Déu no ens deixa sols. Quan Jesús es retira a pregar a Getsemaní, el seu cor és envaït per una angoixa indescriptible –així ho diu als seus deixebles– i Ell experimenta la soledat i l'abandó. Sol, amb la responsabilitat de tots els pecats del món sobre les espatlles; sol, amb una angoixa que no es pot explicar. La prova és tan lacerant que passa alguna cosa inesperada. Jesús no demana mai amor per a si mateix, però en aquella nit sent la seva ànima trista

Jesús a Getsemani, A. Mantegna, s. XV

fins a la mort, i aleshores demana la proximitat dels seus amics: «Quedeu-vos aquí i vetlleu amb mi!» (Mt 26,38). Com sabem, els deixebles, afectats per un ensopiment causat per la por, es van adormir. En el moment de l'agonia, Déu demana a l'home que no l'abandoni, i l'home en canvi dorm. En el moment que l'home coneix la seva prova, Déu en canvi està despert. En els moments més dolents de la nostra vida, en els moments més dolorosos, en els moments més angoixants, Déu vetlla amb nosaltres, Déu lluita amb nosaltres, sempre és a prop nostre. Per què? Perquè és Pare. Així hem començat la pregària: "Pare nostre". I un pare no abandona els seus fills. Aquella nit de dolor de Jesús, és l'últim segell de l'Encarnació: Déu descendeix per trobar-nos en els nostres abismes i en les nostres penúries.

És el nostre confort a l'hora de la prova: saber que aquesta vall, que Jesús ja ha travessat, ja no és desolada, sinó que és beneïda per la presència del Fill de Déu. Ell no ens abandonarà mai! Allunya doncs de nosaltres, oh Déu, el temps de la prova i de la temptació. I quan arribi per a nosaltres aquest temps, Pare nostre, mostra'ns que no estem sols. Tu ets el Pare. Ensenya'ns que el Crist ja ha pres sobre ell també el pes d'aquella creu. Ensenya'ns que Jesús ens crida a portar-la amb Ell, confiant-nos al teu amor de Pare. Gràcies.

*Catequesi del Papa Francesc i traducció de Josep M. Torrents.
Publicat a Catalunya Religió.*

Nou pas cap a la normalitat

Us anunciem que a partir del dimarts 2 de novembre l'església romandrà oberta de 10h a 13h i de 17 a 20h de dilluns a dijous. Divendres i dissabtes de 9h30' a 20h tenint en compte que de les 11h a les 18h hi ha les visites turístiques a la basílica. Els diumenges i solemnitats, l'horari serà de 10h a 13h.

Col·lecta del Domund

En la col·lecta del Domund del cap de setmana dels dies 23 i 24 d'octubre, es va recollir un total de 317,20 €. Moltes gràcies a tots!

Missa cantada i concert

Aquest diumenge 31 d'octubre, a la missa de les 12h, hi participarà el cor de cant gregorià dirigit per Alberto Cebolla, "Scola cantorum Paradisi Porta", el qual, al final de l'eucaristia, oferirà a més un concert amb obres del seu repertori. Es prega si es pot fer una aportació lliure pels cantaires.

Basílica de Santa Maria del Pi

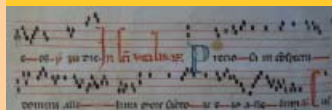
Cant Gregorià

**MISSA CANTADA
I CONCERT**

Stella caeli extirpavit

Contra luer contagiosam

Diumenge 31è del temps durant l'any

Scola Cantorum

PARADISI PORTAE

Directió: Alberto Cebolla

31 d'octubre de 2021 a les 12h.

El concert es farà després de la missa
Es prega una aportació lliure pels cantaires